

مریل استریپ: جادوی بیان

مقدمه

هر کس بخواهد لیستی از نامزدهای عنوان بهترین بازیگر زن معاصر را تهیه کند، بدون شک نام مریل استریپ را باید در این صفحه ۱ لیست قید کند. این افتخار نه در یک سال و یک فیلم بلکه برای بیش از چهار دهه او را همراهی کرده است. او فعالیت حرفه ای خود را در نیمه دوم دهه هفتاد میلادی یعنی زمانی که حدوداً بیست و شش ساله بود، آغاز کرد در حالی که معمولاً این سن برای شروع بازیگری اندکی بالاست (او متولد ۲۲ جون ۱۹۴۹ است). مریل پیش از این در دوره دبیرستان خرده اجراهای تئاتری و محلی داشت، اما هنگامی که استعداد واقعی خود را در بازیگری کشف کرد، به مدرسه سینمایی ییل (Yale School of Drama) رفت و در سال ۱۹۷۵ موفق به کسب مدرک کارشناسی ارشد بازیگری شد. او در این مدرسه تحت آموزش چهره های شاخصی از جمله رابرت لوئیس^۱ (Robert Lewis) بود که پیش از این بازیگران بزرگی همچون مارلون براندو را نیز تربیت کرده بود. لوئیس چنان به مهارت های خانم استریپ اعتقاد داشت که هرگاه بازی او را در مدرسه سینمایی می دید می گفت: «دوست داریم نویسنده اینجا بود و بازی تو را می دید».

مریل استریپ در سن ۲۷ سالگی با جان کازال نابغه بازیگری هالیوود آشنا شد و زندگی مشترک خود را آغاز کرد. کازال پیش از آشنایی با استریپ در فیلم های مهمی همچون پدر خوانده یک (۱۹۷۲)، پدر خوانده دو (۱۹۷۴) به کارگردانی فرانسیس فورد کاپولا و همچنین بعد از ظهر سگی (۱۹۷۵) به کارگردانی سیدنی لومت بازی کرده بود و موفق به کسب چندین جایزه معتبر بین المللی شده بود. آشنایی این دو بازیگر با یکدیگر منجر به رشد و ترقی استریپ و باز شدن پای او به یکی از مهمترین فیلم های تاریخ هالیوود یعنی شکارچی گوزن (۱۹۷۸) شد. استریپ که پیش از این رابرت دنیرو را قهرمان خود می پنداشت و رویای بازی کردن کنار او را داشت، اکنون با نظر مساعد دنیرو شخصیت زن اصلی فیلم را بازی می کند. در این ایام کازال از لحاظ سلامت جسمانی در وضعیت بسیار بدی بود و سرطان ریه هر لحظه بیشتر او را رنج می داد. کارگردان و عوامل فیلم که نگران نیمه کاره ماندن کار بودند، قصد جابجایی کازال با بازیگر دیگری را داشتند. اما استریپ جوان مدعی شد که اگر کازال بازی نکند، او نیز بازی نخواهد کرد.

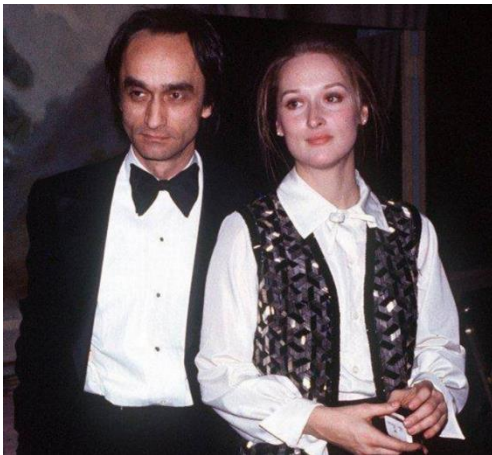
تصویر شماره ۱: بی شک مریل استریپ یکی از بهترین بازیگران زن هالیوود است.

رابرت دنیرو نیز که از تیم بازیگران بسیار راضی بود و نفوذ بسیاری بر روی کارگردان و تهیه کننده داشت، شخصاً ضمانت کرد که فیلم با وضع موجود ساخته

^۱ رابرت لوئیس در دهه هفتاد رئیس مدرسه سینمایی ییل بود. او از جمله اولین طرفداران جدی سبک استانیسلاوسکی در آموزش بازیگری است. در این سبک بازیگران به غیر از تربیت صوتی و فیزیکی خود، باید با شخصیت ارتباط برقرار کرده و از لحاظ روانی به او نزدیک شوند. متد اکتینگ از جمله اصول مهم این سیستم آموزشی است. همچنین کتاب «متد یا دیوانگی» در سال ۱۹۵۸ مجموعه سخنرانی های او درباره سبک بازیگری خصوصاً متد اکتینگ است که مورد استقبال علاقه مندان قرار گرفت.

شود. حاصل کار فیلم بسیار قدرتمندی شد که در حافظه علاقه مندان به سینما برای همیشه ماندگار است، البته کازال پیش از نمایش عمومی فیلم از دنیا رفت.

مریل استریپ در همان سال با مرد دیگری به نام دون گامر (Don Gummer) استاد دانشگاه و هنرمند آمریکایی ازدواج کرد و این زوج همچنان با یکدیگر زندگی می کنند. مریل استریپ اکنون چهار فرزند دارد و ظاهراً زندگی مشترک موفق دارد. این مساله بسیاری از تحلیل گران اجتماعی و سینمایی را با سوالی جدی روبرو کرده است. از سویی نقش های مریل استریپ در طول حیات هنری اش اغلب حاکی از باورهای فمینیستی است و از سوی دیگر او هیچگاه چنین ادعایی نکرده است. او در خانواده ای با روحیات مردانه و در بین پدر و دو برادرش رشد کرد. در ادامه در مدرسه ای تحصیل کرد که مخصوص دختران بود. از سوی دیگر او در کلاس های سینمایی در بین اغلب قریب به اتفاق پسران تنها بود. همچنین او چندین بار از جنبش های زنانه حمایت کرده است. به عنوان مثال او کمک های مالی و معنوی بسیاری به تاسیس موزه تاریخ ملی زنان در آمریکا کرده است.^۲ اما ظاهراً همه این عوامل از مریل زنی فمینیست نساخته است. او خانواده موفق دارد و چندین بار تصریح کرده است که مسئولیت های همسرانه و مادرانه از اهمیت بالاتری نسبت به جایگاه حرفه ای و چهره اجتماعی او برخوردار است. برخی از کارشناسان برای توضیح این تفاوت ها معتقدند تاثیر مهمی که مریل استریپ بر نقش زنان در سینمای آمریکا داشته و کیفیت هنرنمایی او در روایت ها از زاویه دید زنانه کافی است اگر طرفداری از فمینیسم نباشد، اعمال آن است.^۳

تصویر شماره ۲: مریل استریپ و جان کازال که زندگی مشترک آنها چندان به طول نینجامید.

در مجموع باید گفت مریل استریپ از لحاظ اجتماعی بسیار فعال و تاثیرگذار بوده است. او در مسائل سیاسی، اجتماعی، اخلاقی و فرهنگی اظهار نظر و نقش آفرینی می کند. او برای اعضای سنا نامه می نویسد، از انجمن های مختلف حمایت می کند و در تاسیس نهادهای جدید در راستای حمایت از حقوق زنان و اقلیت های جنسی فعالیت جدی می کند. به طور ویژه او از جناح چپ سیاسی در آمریکا (دموکرات ها) حمایت می کند و چندین بار در سال های اخیر با دونالد ترامپ رئیس جمهور فعلی آمریکا چالش گفتاری داشته است. استریپ در سخنرانی خود برای دریافت جایزه گلدن گلوب در سال ۲۰۱۷ علناً به برخی ضعف های ترامپ مانند بی احترامی به خبرنگاری معلول اشاره کرد. ترامپ نیز در پاسخ به این سخنان او را بازیگری خواند که بیش از حد مورد توجه قرار گرفته است.

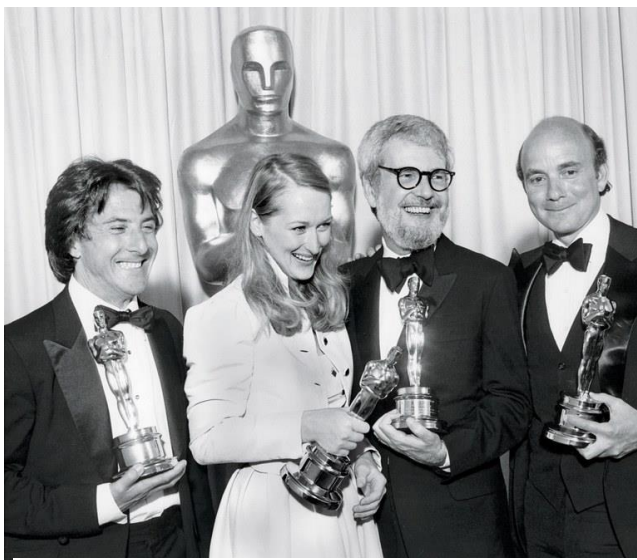
مهارت بازیگری

اما چه چیز باعث شهرت و اعتبار مریل استریپ شده است؟ پیش از هر چیز رمز موفقیت در **تداوم** کیفیت آثار مریل استریپ است. او در سال ۱۹۷۷ اولین نقش جدی خود را در فیلم جولیا (Julia) در کنار جین فوندا (Jane Fonda) بازیگر معروف دهه هفتاد و به کارگردانی فرد زینمان برنده چهار جایزه اسکار بازی کرد. او در این فیلم که از جمله آخرین آثار زینمان است، نقشی

^۲ او در حدود یک میلیون دلار به این موزه کمک کرده است و همچنین سخنگوی این مرکز است.

^۳ Anatomy of an Actor: Meryl Streep, Karina Longworth, Phaidon Press, 2013

غیراصولی داشت و ظاهراً چندان درخششی نداشت. استریپ ابتدا فکر می کرد در فیلم جولیا ضعیف ظاهر شده است و هیچ آینده ای در این حرفه برای او متصور نیست. او در زندگینامه اش می نویسد «من فکر کردم یک اشتباه بد مرتکب شده ام. فیلم دیگری وجود ندارد. از این حرفه متنفرم». اما ش ایط به گونه دیگری پیش رفت. او برای بازی در سریال «هولوکاست» انتخاب شد و سپس برای ایفای نقش در فیلم پرافتخار «شکارچی گوزن» (۱۹۷۸) و بازی در کنار رابرت دنیرو انتخاب شد. گرچه نقش او در شکارچی گوزن مجدداً غیراصولی بود، اما موفقیت این فیلم به قدری وسیع بود که بازی اندک اما تاثیرگذار استریپ به شدت مورد استقبال واقع شد. سال های آخر دهه هفتاد و دهه هشتاد دوره طلایی حرفه مریل جوان بود. او در کنار وودی آلن و داستین هافمن بازی کرد و برای بازی در فیلم انتخاب سوفی (۱۹۸۲) موفق به کسب جایزه ارزشمند بهترین بازیگر نقش اصلی زن اسکار شد.

تصویر شماره ۳: عوامل اصلی فیلم کریمر علیه کریمر به همراه جوایز اسکار خود در سال ۱۹۸۰ (از سمت چپ: داستین هافمن، مریل استریپ، رابرت بنتون و استنلی جفی)

در دهه نود همزمان با ورود به چهل سالگی استریپ وارد رکودی حرفه ای شد. در آن زمان او شدیداً درگیر مسائل مهم خانوادگی (فرزندپروری) بود و فیلم های نسبتاً ضعیفی بازی می کرد. در حالی که همه منتقدین (و شاید حتی خود استریپ) فکر می کردند دوره طلایی این بازیگر حرفه ای به اتمام رسیده است و او نیز مانند دیگر بازیگران زن هالیوود در سن کهولت گدایی بازی در فیلم های ضعیف را می کند، او بار دیگر و این بار در کنار کلینت ایستوود (در فیلم «پل های مدیسون کانتی» (۱۹۹۵)) درخشید. با ورود به قرن بیست و یکم این بازیگر کهنه کار مجدداً به جایگاه درخشان

قبلی خود بازگشت. همچنین با بازی در کنار نیکلاس کیج، نیکول کیدمن و لئوناردو دیکاپریو نیز به افتخارات او اضافه شد. به طور ویژه درخشش او در فیلم ساعت ها (۲۰۰۲) و

اقتباس (۲۰۰۲) نظر منتقدین را تغییر داد. او به سیر صعودی خود ادامه داد تا در سال ۲۰۱۲ برای بازی در فیلم «زن آهنین» موفق به کسب سومین جایزه اسکار خود شد. او در این سال ها به طور مداوم و به کرات در فیلم ها درخشیده است و مورد پسند منتقدین جشنواره های سینما واقع شده است. اکنون تعداد نامزدی ها و جوایز اسکار او به بیش از بیست عنوان می رسد که از این لحاظ یک رکورد در تاریخ بخش بازیگری اسکار محسوب می شود.^۴

اما سوال اصلی اینجاست که چه عاملی در طول این سال ها مریل استریپ را از دیگر بازیگران زن مجزا کرده است؟ البته پاسخ به این سوال بسیار مشکل است و نمی توان به صورت تک بعدی تنها به یک مورد خاص در بین همه عوامل اشاره کرد. اما به نظر ما دو ویژگی مهم در بازی استریپ مهمتر از دیگر عوامل موفقیت او است. در زیر به تفکیک به این دو ویژگی می پردازیم:

^۴کاترین هپبورن بالاتر از مریل استریپ موفق به کسب چهار جایزه اسکار شده است، اما در تعداد نامزدی های اسکار استریپ به مراتب موفق تر از هپبورن بوده است که این مطلب نشان از تداوم خیره کننده درخشش استریپ در هنرنمایی است.

الف) متد اکتینگ^۵

متد اکتینگ به مجموعه ای از تکنیک های بازیگری گفته می شود که بازیگر را با روحیات و ظرایف رفتاری و جسمانی شخصیت داستان گره می زند. این شیوه که برای اولین بار توسط کنستانتین استانیسلاوسکی (Konstantin Stanislavsky) معرفی شد، به بازیگر این امکان را می دهد که با شخصیت داستان ارتباطی نزدیک برقرار کند و سپس بر اساس روحیات او زندگی کند. هدف از مجموعه این تکنیک ها آن است که بازیگران نسبت به شخصیت های داستانی فاصله نداشته باشند (چرا که باعث غیرواقعی شدن بازی آنها می شود)، بلکه ظرایف و سخنان بازیگر از عمق جان او بیرون بیاید. از جمله بازیگرانی که مهارت ویژه ای در این تکنیک دارند می توان به مارلون براندو و رابرت دنیرو اشاره کرد. مریل استریپ نیز در میان بازیگران زن به داشتن مهارت در این تکنیک شهره است.

شخصیت هایی که توسط مریل استریپ بازی شده اغلب عمیق و باورپذیر هستند. او برای ایجاد چنین حسی در بیننده مدت ها در مورد شخصیت های داستانی فکر می کند و سعی می کند ارتباطی بین آنها و خودش بیابد. هنگامی که این ارتباط برقرار شد، مریل احساس می کند از خاطرات و تجربیات خودش استفاده می کند. به عنوان مثال مریل تنهایی زنانه مارگارت تاچر در بین محیط مردانه سیاست انگلستان را شبیه زمانی می بیند که خودش در کالج بین اکثریت پسران کلاس حسی عجیب داشت. استریپ معتقد است: «بازیگری به معنای شخص دیگری بودن نیست بلکه یافتن شباهت در عین تفاوت و آنگاه یافتن خود در آن نقطه است». او در جایی دیگر می گوید: «من همیشه در مورد بازیگری به شکل یک پنهان شدن [خود] فکر می کردم». این یعنی او در بازیگری خود واقعیش را پنهان می کند و سعی می کند شخصیت مورد نظر را در خود بازآفرینی کند. این چنین بازسازی بر اساس شباهت های بین شخصیت و بازیگر یکی از تکنیک های متد اکتینگ است که غالباً با نام «حافظه موثر» (Affective Memory) خوانده می شود.

ب) هنر بیان

باید گفت هنر مریل استریپ به همین جا خلاصه نمی شود. در واقع آنچه مریل را از رقبای خود متمایز می کند، هنر او در بیان است. راجر ابرت منتقد مشهور سینما بارها و بارها استریپ را به خاطر بازی درخشان و فن بیانش ستوده است. بازیگران خوب بسیاری در سینما وجود دارند که با تمرکز بر روی احساسات و ظرایف بصری درخشیده اند. حتی برخی از بازیگران برای نزدیک تر شدن به شخصیت داستانی مقدار زیادی وزن کم یا زیاد کرده اند. اما آنچه به نظر بسیار دشوار می رسد آن

تصویر شماره ۴: استریپ پس از حدود سی سال برای بازی در فیلم «زن آهنین» مجدداً موفق به کسب جایزه اسکار شد.

⁵ Method Acting

^۶ Charles Champlin, "Just an ordinary Connecticut Housewife", Los Angeles Times, November 6, 1988

است که بازیگر بر روی تارهای صوتی و نحوه بیان کلمات نیز تسلط داشته باشد. اینکه بازیگری بتواند لهجه ها و زبان های مختلف را به خوبی زبان مادری اش ادا کند (یا حداقل به شکلی که بیننده عدم مهارت را تشخیص ندهد)، هنری کمیاب بین بازیگران سینما است. به عنوان مثال برد پیت بازیگر نام آشنای سینمای هالیوود برای ضعف در ادای لهجه دشوار ایرلندی در فیلم «[خود شیطان](#)» مورد انتقاد قرار گرفت. اما مریل استریپ نه تنها بین بازیگران زن بلکه شاید بتوان گفت بین تمام بازیگران سینما در این هنر منحصر به فرد است. او در طول سابقه هنری خود لهجه ها و زبان های بسیاری را تقلید کرده است و از غالب این پروژه ها سربلند بیرون آمده است. در زیر لیستی از لهجه ها و زبان های مختلف مریل استریپ در فیلم های مختلف را آماده کرده ایم:

ساخت	فیلم	لهجه/زبان	شخصیت
۱۹۹۸	Dancing at Lughnasa	انگلیسی ایرلندی	کیت ماندی
۱۹۸۵	Out of Africa	انگلیسی دانمارکی	کارن
۲۰۰۸	Doubt	انگلیسی برانکس	خواهر آویسیوس
۱۹۸۸	A Cry in the Dark	انگلیسی استرالیایی	لیندی
۱۹۸۱	The French Lieutenant's Woman	انگلیسی بریتانیایی	سارا و آنا
۲۰۰۶	A Prairie Home Companion	انگلیسی ایالت های شمالی آمریکا	خانم لانچ
۱۹۹۵	The Bridges of Madison County	انگلیسی ایتالیایی	فرانچسکا
۱۹۸۲	Sophie's Choice	لهستانی	سوفی
۱۹۸۲	Sophie's Choice	آلمانی	سوفی

باید این نکته مهم را در نظر گرفت که فن بیان به تقلید ماهرانه لهجه ها محدود نمی شود. گاهی اوقات ظرایف صوتی مانند زیر و بم کردن صدا، خشم و خوشحالی، آرامش و هیجان و یا حتی تقلید از افراد دیگر در روایتگری اهمیت بسیاری دارند. به عنوان مثال مریل استریپ در فیلم «جولی و جولیا» (۲۰۰۹) شخصیت یک آشپز باسابقه و ساختارشکن آمریکایی را بازی می کند. او در این فیلم به خوبی می تواند لحن و آوای جولیا واقعی در نیمه قرن بیستم را اجرا کند. این اجرا بسیار سخت و عجیب است به نحوی که بخش زیادی از شخصیت هیجان انگیز و پرشور جولیا در خلال این بیان شکل می گیرد. اما نقطه اوج این هنر در فیلم «زن آهنین» (۲۰۱۱) جلوه می کند، جایی که شخصیت مارگارت تاچر در میانه فیلم تحت آموزش کنترل صوت قرار می گیرد. نحوه بیان و استفاده از تارهای صوتی مریل استریپ پیش و پس از این آموزش به وضوح تغییر می کند. او واقعا نشان می دهد که این آموزش چقدر در مقبولیت تاچر در سیاست موثر بوده است. از سوی دیگر در همین فیلم و هنگامی که مریل استریپ باید شخصیت تاچر را در دوره کهنسالی نیز اجرا کند، نوعی کندی و ضعف در بیان او قابل ملاحظه است. این هنرنمایی صوتی را باید به بازی بدنی و فرمی استریپ افزود. ما در نقد فیلم «[زن آهنین](#)» گفته ایم که تنها نقطه درخشان این فیلم بازی استریپ است که در نهایت او را موفق به دریافت سومین جایزه اسکارش می کند.

در نهایت باید گفت مریل استریپ بازیگر شاخصی است که برای بیش از چهار دهه در اوج مانده است. این مساله در طول تاریخ سینمای جهان منحصر به فرد است. موارد بسیاری در تاریخ سینما وجود دارد که بازیگران زن بر اساس زیبایی جوانی یا نکته خاصی در چهره شان انتخاب می شوند و به محض گذر از دوره جوانی فراموش شده و از دنیای حرفه ای کنار گذاشته می شوند. در واقع سینما نیز از آن جهت که علاوه بر بُعد هنری جنبه اقتصادی و صنعتی یافته است، زنان را به خاطر ظاهرشان مورد توجه قرار داده است. به همین خاطر به محض اینکه تاریخ سود دهی یک ابزار به پایان می رسد، با بی رحمی از صحنه رقابت حذف می شود.^۷ در این میان هنرنمایی و کیفیت یک بازیگر کمتر توانسته بازیگر زنی را از پس گذر زمان حفظ کند. همچنین باید افزود که به شکل طبیعی (متاسفانه یا خوشبختانه) بازیگران مرد شانس بیشتری برای هنرنمایی و بقا در سینما دارند. اما در این میان مریل استریپ توانسته این موانع را پشت سر بگذارد و به عنوان یک بازیگر زن موفق خود را اثبات کند.

مجموعه فیلم ها

مریل استریپ بازیگر پرکار و موفق است که انتخاب چند فیلم از میان بیش از هشتاد اثر او (به عنوان بازیگر) کار بسیار دشواری است. او تا کنون بیش از ۳۵۰ بار نامزد دریافت جایزه های مختلف از جشنواره های کوچک و بزرگ بوده است! سه جایزه اسکار، نه جایزه گلدن گلوب، سه جایزه امی (Primetime Emmy Award)، دو جایزه بافتا (BAFTA)، سه جایزه خرس طلا از جشنواره برلین و یک جایزه از جشنواره کن چنان سابقه درخشانی برای او فراهم کرده که بعید است کسی بتواند رکورد او را در آینده نزدیک بشکند. با این وجود یک سیر مشاهدتی معقول باید بتواند لیست مختصری از فیلم های این بازیگر حرفه ای را ارائه دهد. ما در ارائه این لیست از چند معیار مهم استفاده کردیم. اولین معیار، جوایز مهمی مانند اسکار است که او در طول حیات هنری اش کسب کرده است. البته می دانیم که این معیار به تنهایی قابل اتکا نیست، چرا که گاهی جوایز جشنواره ها به جلوه های خاصی از بازیگری مانند لهجه معطوف می شود و داوران تحت تاثیر یک بعد از بازیگری برنده را انتخاب می کنند (در اینجا از برخی انتخاب های سیاسی و مغرضانه جشنواره های بزرگ دنیا در انتخاب برندگان چشم پوشی می کنیم). به همین خاطر از معیار دومی استفاده کردیم تا سیر مشاهدتی مبنای مستندتری داشته باشد. کتاب «آناتومی یک بازیگر: مریل استریپ» نوشته خانم کارینا لانگورث مجموعه ده فیلم برتر مریل استریپ را انتخاب می کند و مورد بررسی قرار می دهد. ترکیب این دو معیار فیلم های موجود در این سیر مشاهدتی را تعیین کرده اند.

(شکارچی گوزن ۱۹۷۸): مریل استریپ در این فیلم فرصت هنرنمایی در کنار رابرت دنیرو را پیدا می کند. موفقیت های بسیار این فیلم پله جهشی برای آینده کاری استریپ محسوب می شود. گرچه او در این فیلم نقش اصلی را بازی نمی کند، اما از آنجایی که پتانسیل حرکت بازیگران اصلی وجود شخصیت زن داستان است، بازی مختصر مریل استریپ به چشم می آید.

(کریمر علیه کریمر ۱۹۷۹): در این فیلم نیز استریپ نقش محرک بازیگر اصلی (داستین هافمن) را ایفا می کند. اما موفقیت چشمگیر فیلم در کسب پنج جایزه اسکار بازی استریپ را نیز پررنگ می کند. او در این فیلم نیز بازی خوبی می کند، و موفق به

^۷همین مساله دستمایه ساخت فیلم هایی شده است. یک مثال شاخص فیلم سانست بلوار (۱۹۵۰) ساخته بیلی وایلدور است که در آن مشکلات روحی یک بازیگر سالخورده زن در صنعت بی رحم هالیوود روایت می شود.

کسب اولین جایزه اسکار و گلدن گلوب خود در نقش مکمل زن می شود. هنوز استریپ هنر واقعی خود را به نمایش نگذاشته و تشنه آن است که در یک فیلم قوی در نقش اول جلب توجه کند.

(انتخاب سوفی ۱۹۸۲): استریپ پیش از این در فیلم مهم «منهتن» نیز ایفای نقش می کند، اما اهمیت فیلم «انتخاب سوفی» نقش اول او در داستان است. بازی استریپ در این فیلم بسیار شاخص و برجسته است. او در این فیلم زبان های لهستانی و آلمانی را به خوبی سخن می گوید و در تمام طول فیلم با لهجه انگلیسی لهستانی صحبت می کند. او برای این فیلم برای اولین بار موفق به کسب جایزه ارزشمند اسکار بهترین بازیگر نقش اول زن می شود.

(سیلکوود ۱۹۸۳): این فیلم را شاید بتوان آغاز نقش آفرینی استریپ در نقش زن موفق و تلاشگر دانست. در واقع او مسیری را انتخاب می کند، که آینده آن بازی در فیلم هایی است که شخصیت اول داستان زنی تاثیرگذار و در کانون توجه است. او برای این فیلم نیز نامزد جایزه اسکار و گلدن گلوب شد.

(بیرون از آفریقا ۱۹۸۵): در این فیلم بازی در کنار رابرت ردفورد و کارگردانی سیدنی پولاک به سوابق استریپ افزوده می شود. در این فیلم نیز استریپ نقش اول درامی جذاب و طولانی است که نامزد کسب جوایز اسکار، گلدن گلوب و بافتا می شود. فیلمبرداری حرفه ای از صحنه های طبیعی و بکر به ارزش فیلم افزوده است.

(پل های مدیسون کانتی ۱۹۹۵): مریل در دوره رکود هنری خود در دهه نود موفق به بازی درخشانی در کنار کلینت ایستوود می شود. این مساله اجازه نقد شدید را از منتقدین می گیرد و به همگان نشان می دهد که مریل استریپ همچنان زنده و جویای نام است. استریپ در این فیلم نقش زنی پرشور و هیجان را بازی می کند که احساساتش سرکوب شده اند. او به خوبی انگلیسی را با لهجه ایتالیایی اجرا می کند و یک تراژدی عاشقانه را رقم می زند.

(اقتباس ۲۰۰۲): بازی در کنار نیکلاس کیج استعداد ناب بازیگری در کارنامه مریل استریپ کم بود. استریپ در این فیلم نیز زوج شخصیت اصلی است و به خوبی فرآیند رشد شخصیت را در طول فیلم به نمایش می گذارد. شاید این فیلم از جمله آثار فاخر استریپ نباشد، اما کسب جایزه گلدن گلوب و نامزدی در اسکار اهمیت فیلم را چند برابر می کند.

(جولی و جولیا ۲۰۰۹): یک فیلم پر نشاط، پر از رنگ و پر حرکت که با بازی جذاب استریپ جلوه بیشتری می یابد. مریل در این فیلم یک شخصیت تاریخی به نام جولیا چایلد را تقلید می کند و نشان می دهد که در این کار یک حرفه ای تمام عیار است. کسانی که خانم چایلد را در تلویزیون آمریکا به یاد دارند، یا کلیپ های آموزش آشپزی او را دیده اند اذعان می کنند که بازی استریپ به شخصیت جولیا بسیار نزدیک است.

(زن آهنین ۲۰۱۱): استریپ در نقش مارگارت تاچر اولین نخست وزیر زن انگلستان ایفای نقش می کند. با وجود ضعف های بسیار در فیلمنامه و کارگردانی فیلم، بازی استریپ بسیار درخشان و شایان توجه است. کسب سومین جایزه اسکار در بخش بهترین بازیگر نقش اول زن شایسته او بود.

ردیف	نام فیلم	سال ساخت	کارگردان	کشور سازنده	نمره IMDB	نمره Classifilms
۱	The Deer Hunter	1978	Michael Cimino	آمریکا، انگلیس	8.2	8.6
۲	Cramer vs. Cramer	1979	Robert Benton	آمریکا	7.8	8.3
۳	Sohpie's Choice	1982	Alan J. Pakula	انگلیس، آمریکا	7.7	7.9
۴	Silkwood	1983	Mike Nichols	آمریکا	7.2	7.8
۵	Out of Africa	1985	Sydney Pollack	آمریکا، انگلیس	7.2	7.5
۶	The Bridges of Madison County	1995	Clint Eastwood	آمریکا	7.6	8.2
۷	Adaptation.	2002	Spike Jonze	آمریکا	7.7	7.1
۸	Julie & Julia	2009	Nora Ephron	آمریکا	7	7.2
۹	The Iron Lady	2011	Phyllida Lloyd	انگلیس، فرانسه	6.4	5.8